

LAATSTE KANS

A window with a view of a Parisian building and a balcony railing. The window is open, showing a view of a Parisian building with a balcony railing. The balcony railing is ornate and black. The building has a grey roof and several windows. The scene is set in a room with a bed in the foreground, covered with a blue and red blanket.

SHORT THRILL

JOSJE SWINKELS

LAATSTE KANS

Als haar man voortdurend vreemd gaat, overweegt Connie om haar man nog één kans te geven. Ze vertrekken voor een vakantie naar Turkije...

Rozig van het Turkse stoombad en de ontspannende massage, steekt Connie het pasje in de daartoe bestemde gleuf. Met een klik opent de deur zich van de ruime hotelkamer. Ze gaat naar binnen en hoort een ritmisch gepiep van het bed en een zacht gekreun. In twee stappen staat ze midden in de kamer en kijkt tegen de grote, witte kont van Bram, die stotend op en neer gaat. Luid schraapt ze haar keel.

Als door een bij gestoken, schiet Bram overeind, springt van het bed terwijl hij wat kleding van de grond graait om zichzelf te bedekken.

‘Jeetje Connie, ehh... ben je al klaar? Het is niet wat het lijkt,’ stamelt Bram, terwijl hij zijn onderbroek probeert aan te sjoeren.

Connie voelt haar hart kloppen in haar keel. Het zweet breekt haar uit en ze voelt gal omhoog komen. Ze slikt een paar keer en kijkt minachtend van Bram naar de vrouw die nog op bed ligt. Melissa, ze had het kunnen weten. Woede borrelt omhoog.

‘Wat heeft dit te betekenen? Jullie stelletje...’ Spuug spettert op haar blote arm.

Melissa drukt zich tegen de achterwand van het bed, haar ronde borsten afschermend met haar armen. Bram rommelt nog steeds met zijn kleding.

‘Hoe kun je dit doen, Bram?’ vervolgt Connie. ‘We hebben deze vakantie geboekt om ons huwelijk te redden, om daarna een nieuwe start te kunnen maken. En wat doe jij? Je vergrijpt je aan de eerste de beste barbiepop die je tegen komt. Waarom?’ Connie is steeds harder gaan praten.

‘Zeg me, waarom?’

‘Ik ehh, we wilden, jij...’ stottert Bram.

‘Wat? Ik?’ briest Connie. ‘Altijd en eeuwig geef je iedereen de schuld, behalve jezelf. Alles ligt altijd aan een ander. Jij hebt nooit iets gedaan. En dat klopt helemaal. Je doet geen ene moer. En ik maar werken. En zorgen. Op het werk voor mijn cliënten en thuis voor jou. Ondertussen zit jij maar met je luie donder op de bank wat uit te dienen. Kijk eens naar jezelf. Bah, ik kots van dat uitgezakte lijf van je.’

Ze kijkt Melissa opnieuw aan. ‘Dit had ik niet achter je gezocht. Wat ben jij een vieze sloerie. Wat moet jij met mijn man? Je kunt toch wel wat beters krijgen?’

‘Bram zei dat hij mensen kent in het modellenwereldje en vroeg of ik mee naar boven kwam zodat hij me de visitekaartjes kon overhandigen.’ Melissa slaat haar ogen neer.

Verbaasd kijkt Bram naar Melissa. ‘Wat zeg jij nou? Dat is helemaal niet waar. Zo ging het helemaal niet.’

‘Hoe ging het dan wel?’ komt Connie tussenbeide. Ze zet haar handen in haar zij. ‘Ik ben één en al oor,’ laat ze er smalend op volgen.

Bram pulkt nerveus aan de haartjes onder zijn navel. Zijn buik hangt over het te strakke elastiek van zijn boxersshort. Zijn ogen schieten van Connie naar Melissa en weer terug.

‘Jij ging vanmiddag naar de hamam en ik bleef nog even bij het zwembad liggen, toch? Ik ben toen schijnbaar in slaap gevallen en werd wakker van koude spetters op mijn lijf. Toen ik m’n ogen opende zag ik Melissa naast me staan. Ze ging op jouw bedje liggen en vertelde me hoe zwaar ze het heeft, financieel gezien. Ze krijgt momenteel weinig opdrachten.’

Connie zucht geïrriteerd.

‘Ze barstte in snikken uit,’ vervolgt Bram. ‘Ik vond het heel genant. Iedereen keek naar ons. Toen stelde ze voor om ons even terug te trekken en zo kwamen we hier terecht.’

‘Deze kans liet je natuurlijk niet aan je neus voorbij gaan, hè,’ schreeuwt Connie. ‘Het is echt altijd hetzelfde met jou, schuinsmarcheerder. Niet bestand tegen vrouwelijk schoon, wanneer of waar dan ook. Bijna vijftientig jaar zijn we getrouwd, maar van de man waarvoor ik ooit koos, is niets meer over.’

‘Connie, alsjeblieft. Zeg dat niet. Je hebt gelijk. Ik had dit niet moeten doen. Dat geef ik toe. Ik ga op zoek naar werk, ik ga m’n leven beteren. Dat beloof ik. Ga alsjeblieft niet bij me weg.’

Met zijn handen wanhopig omhoog doet hij twijfelend een stap richting Connie.

Melissa zit nog steeds met haar rug tegen het hoofdeinde van het bed, haar knieën opgetrokken, het laken onder haar kin vastklemmend met haar handen en haar blik afgewend, alsof ze geen deelgenoot wil zijn van de echtelijke ruzie die zich voor haar voltrekt.

‘Houd op met dat slachtoffergedoe. Je hebt dit aan jezelf te danken.’ Met op elkaar geklemde kaken loopt Connie richting balkon, schuift de vitrage uit elkaar en gooit de deuren open. Ze voelt de koude lucht uit de airconditioning boven haar, over haar blote armen. Ondanks haar bezwete lichaam, trekt er een huivering langs haar rug. Ze gaat het balkon op. Bram komt achter haar aan.

‘Weet je Bram,’ Connie draait zich om en kijkt Bram vol walging aan. ‘Ik ben klaar met jou en met je mooie beloften. Een fucking loser ben je.’ Ze probeert haar stem te dempen nu ze buiten staan, wat maar nauwelijks lukt.

Ook Melissa komt het balkon op. Het laken heeft ze verruild voor een bloot zomerjurkje, waar haar borsten zowat uitvallen.

‘Alsjeblieft Connie. We zijn er nog altijd uitgekomen. We hebben het nog steeds gered samen,’ stamelt Bram.

Connie kan het niet meer aanhoren. Ze geeft een kort knikje naar Melissa, die achter Bram staat en Connie nauwlettend in de gaten houdt. Onverwacht stort ze zich met alle kracht die ze in zich heeft tegen Bram’s rug. Hij is hier totaal niet op voorbereid en valt over de reling van het balkon, terwijl zijn rechterhand zich vast grijpt aan één van de spijlen.

‘Connie! Wat is dit? Connie! Doe iets! Help me!’ Met grote, angstige ogen kijkt Bram haar smekend aan.

Zonder haar blik af te wenden, kijkt ze naar de man waar ze ooit zielsveel van hield en zegt:

‘Melissa, het geld staat al op je rekening.’

Terwijl Bram’s hand langzaam maar zeker van de spijl glijdt, ziet Connie zijn blik veranderen van angst en paniek in puur ongeloof. Het volgende ogenblik is hij verdwenen.